

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. sp.k. w R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta R.
o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu

prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda S. Sp. z o.o. SK z siedzibą w R. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 lipca 2020 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów sprowadzają się do pytania: „czy termin, w jakim można dokonywać aktualizacji opłat za wieczyste użytkowanie (nie częściej, niż co trzy lata) ma zastosowanie zarówno, gdy aktualizacji dokonuje organ (właściciel), jak i użytkownik wieczysty na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r., poz. 1990 - dalej: u.g.n.) i czy jest to termin wspólny?”. „W ocenie powoda, oba ww. podmioty obowiązują 3 letni termin, ale liczony osobno, co oznacza, że każdy z nich może wystąpić o aktualizację nie wcześniej niż po 3 latach od swojego poprzedniego wniosku, ale nie ma znaczenia wniosek złożony przez drugi z ww. podmiotów”. „Według powoda, powyższe wynika z art. 81 ust. 1 i 77 ust. 1 u.g.n.”. „Odmienne zadanie zaprezentował niestety Sąd Okręgowy i Apelacyjny w niniejszej sprawie”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty

w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Rozstrzygnięcie, które ma zapaść w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej ma przyczynić się do rozwoju myśli prawniczej, więc przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne nie może być kazuistyczne, lecz wymaga się aby było sformułowane w sposób ogólny, abstrakcyjny, mający znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także i innych podobnych; powinno być sformułowane w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (por. postanowienia Sądu najwyższego z dnia 22 maja 2018 r., I CSK 23/18, nie publ., z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, nie publ., z dnia 12 marca 2018 r., III CSK 288/17 nie publ.).

Odnosząc powyższe uwagi do pytania sformułowanego w skardze kasacyjnej, należy dostrzec, że nie ma ono charakteru istotnego zagadnienia prawnego o dużym wpływie na rozwój myśli prawniczej i mającego abstrakcyjnych charakter, a przez to kwalifikującego się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pytanie to odnosi się bowiem do okoliczności faktycznych tej konkretnej sprawy i nie ma wpływu na rozwój ani judykatury ani jurysprudencji. Problem przedstawiony w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie dotyczy zastosowania art. 81 ust. 1 w zw. z art. 71 ust. 1 u.g.n. w okolicznościach faktycznych rozpoznanej sprawy, a więc subsumpcji norm prawnych wynikających z tych przepisów.

Okoliczności te przesądzają także, iż nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przyczyną kasacyjną w rozumieniu tego przepisu jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w którym mają zastosowanie te same przepisy. Rozbieżności tej nie ma w sytuacji, w której sądy wysnuwają odmienne wnioski prawne, a następnie

wydają różne orzeczenia w sprawach o różnym podłożu faktycznym, przy braku tożsamyh lub bardzo zbliżonych ustaleń faktycznych. Nie należy, więc zrównywać wielokierunkowości stosowania prawa w niejednakowych stanach faktycznych oraz różnorodności orzecznictwa - naturalnej i uzasadnionej - z rozbieżnością, zasadniczo niepożądaną i wymagającą krytycznej oceny i ewentualnej eliminacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi ponadto do wniosku, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona. Nie powołano w niej argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego, widocznego od razu bez potrzeby głębszej analizy, naruszenia przepisów „prawa materialnego” oraz, że w wyniku takiego naruszenia zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pełnomocnika pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 1 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).